

Snad nám naše děti prominou

Vladimír Merta

Ami7

Nejdřív jsem si přísahali věrnost

G6

a pak odcházeli za jinou.

F#sus7/4

Rostli na záhoncích suchopáru,

F

šli zaslíbenou krajinou.

Ami7

Naší myslí občas velel zmatek

G6

nevěř nikomu přes dvacet.

F#sus7/4

Hsus9/4

Ještě doznívaly pionýrský sliby

Emi7

a my už začínali obracet.

Ami7

První lásky začínají v páru,

Emi7

závratné jak tobogán.

F#9+

C7

Umíme se propít k ránu,

H7

ty jako dáma - já jak Dán.

Ami7

přímočarým dětským tužbám

Emi7

se cesty začínají klikatit.

F#9+

H7

Strýček občas ztratí slůvko,

Emi7

učíme se neztratit.

V účesech se točí korouhvičky,

každý v tanečních je Don Juan.

V zákoutí duše hoří svíčky,

noc dává zaznít pochybám.

Zašlé stránky památníků

nás náhle vůní uhodí.

Kroky zazděné do chodníků

pády z dvacátého století.

Tak dožíváme stíny zašlé slávy,

jeden za osmnáct,

druhý za bez dvou za dvacet.

Každou chvíli jiná - jiný,

už začínáme obracet.

Místo nás tu mohli zpívat jiní,

slova písní šustí jak celofán.

Kde chybí nápady, chybí i činy,

puklá váza, prázdný rám.

Ať se chvíli honí zase jiní,

unikám všem nástrahám.

Malí vrhají dlouhé stíny,

co píšu hned sám roztrhám.

Všechno děláme jen na půl,
ať to jiný vylepší.
Slova mluví, mlčí činy
v prapodivném nářečí.

A nad vším trůní osamělý pěšák,
hájí bílá místa šachovnic.
Proti černé věži bílý věžák
ve hře, kde král neznamená nic.
Právě skončily dva roky prázdnin,
zavíráš knížku a naráz nic !
Jedovatá ostří skály
párou kýly vratkých plachetnic.

Být čokoládou do perníků
to v jistém věku unaví.
Když má člověk navíc kliku
kouká se spíš vytrádit
Začínáš spíš myslet na své děti,
na to jak je uchránit.
Své vlastní cesty od desíti k pěti,
žít jen tak jak se dá žít.

Zem se točí, svět se hroutí,
jsme živé cíle terče na pouti.
Staří blázni, staré lásky,
nás neopustí do smrti.
A až nás skolí chtivé oči
radarů co vládnou krajinou
smrtka v orloji se pootočí

Snad nám naše děti prominou
Snad nám naše děti prominou